

[Melchior.]

kvinder og ikke over for det forslag, der foreligger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af adoptionslov [af Inge Krogh m. fl.].

(Lovforslag nr. 22. Fremsat 10/10 74).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Da vi i 1972 gennemførte den nye adoptionslov, var en af nydannelserne lovens § 10. Denne bestemmelse har følgende ordlyd:

„Overvrigheden kan på begæring af den sociale ankestyrelse meddele tilladelse til, at et barn, der er undergivet børne- og ungdomsforsorg, senere bortadopteret, selv om samtykke efter § 7 ikke kan opnås. Tilladelse kan kun meddeles under de i § 9, stk. 2, nævnte betingelser.“

Dette vil efter § 9 sige, at hensynet til barnets tarv afgørende skal tilsige, at man ser bort fra forældresamtykket. Jeg kan ikke af det her foreliggende forslag og dets kortfattede bemærkninger se, om tanken er en ændring af § 10 eller et supplement til den, navnlig ikke hvem der skal træffe bestemmelse om bortadoption, og om der skal være adgang til domstolsprøvelse efter reglerne i den gældende lovs § 11.

Men under alle omstændigheder må jeg være betænkelig ved en bestemmelse om en fast tidsgrænse, hvad enten den er 4 måneder eller, som det var tilfældet i et socialdemokratisk forslag for nogle år siden, 2 år. Der kan være mange grunde til, at forældrenes kontakt med barnet afbrydes, og man kan ikke altid lægge forældrene det til last.

Vi har nu bestemmelsen i adoptionslovens § 10, og det var den løsning, som ved gennemførelsen af adoptionsloven i 1972 blev accepteret som den mest afbalancerede i forhold til de modstridende interesser, der er i disse sager.

Jeg ved meget vel, at § 10 endnu ikke har været brugt, men jeg tror ikke, at den foreslåede bestemmelse giver bedre muligheder for at hjælpe de såkaldt glemte børn, og jeg er som sagt generelt betænkelig ved en fast tidsfrist.

Jeg kan kun være enig med forslagsstillerne i, at det er bedst for alle parter, at en adoption gennemføres så hurtigt som muligt, efter at barnet er født. Jeg er imidlertid ikke tilhænger af at fastlægge, at adoptionen normalt bør være tilendebragt senest 5 måneder efter barnets fødsel.

Min første indvending over for dette punkt er, at det er jo adoptionssagens parter, det er forældrene og de kommende adoptivforældre, der skal starte sagen; adoptionsmyndighederne er uden indflydelse på, hvornår det sker, og det ligger vel i sagens natur, at der ikke kan blive tale om nogen sanktion, hvis man ikke følger reglen, i hvert fald da ikke den sanktion, at bevilling skulle nægtes.

Men for det andet tror jeg, man har overset, at en meget stor del af de adoptioner, der bliver gennemført her i landet, vedrører udenlandske børn. Det siger sig selv, at overholdelse af en 5 måneders frist, som i øvrigt på grund af 3 måneders reglen for modtagelse af samtykke reelt kun er 2 måneder, allerede på grund af kommunikationsproblemerne er urealistisk.

For så vidt angår forslaget til ændring af lovens § 15, således at der slet ikke må ydes vederlag i anledning af adoptionen, vil jeg mene, at denne bestemmelse er for kategorisk. Jeg mener, at formuleringen af den gældende § 15 i tilstrækkelig grad sikrer adoptivbarnets interesser.

Eva Gredal (S):

Socialdemokratiet kan ikke medvirke til at fremme dette lovforslag. Problemerne omkring de glemte børn mener vi det er muligt at løse gennem den lovgivning, vi allerede har.

Jeg kan i øvrigt ikke forstå, at kristeligt folkeparti kan foreslå, at et barn skal kunne bortadopteret uden samtykke allerede efter